

durchlauchtigste Kronprinzenpaar danken namens Ihres erlauchten Kindes für die höchst demselben dargebrachten Glück und Segenswünsche zum ersten Namensfeste.“

Bombelles.

Lanskega leta smo po nasvetu g. viteza Berksa kupili 10.000 divjakov za 40 fl., katere smo zasadili, letos pa od njih sledečim prošnikom razposlali divjakov in cepičev: šolam pri sv. Florijanu 300, na Vranskem 200, v Cirkovcah 200, v Brezuli 200, v Bizeljskem 300, v Orešjem 300 in Lembergu 300, kmetskemu društvu na Slatini 500, sadjerejcu B. na Ljubnem cepičev; "po domači fari se je okoli 500 divjakov razdelilo in za požlahtnjenje potrebnih cepičev. Ker se nam je vredneje zdelo, da si divjake sami pridelujemo, smo si vže lansko spomlad sami peček nasejali, iz katerih nam je prirastlo okoli 8000 divjakov, letos pa smo jih se več posejali.

Iz poročila blagajnika g. Praunseisa povzamemo le to, da je v blagajnici 69 fl. gotovine.

Za temi poročili govori v daljšem govoru g. Fr. Jurkovič, nadučitelj v Šmariji in sicer: 1. Lepšanje naše domovine s sadunosnim drevjem. 2. Kakšno sadje naj sadimo. 3. Zvrsti sadja. 4. Kje naj se sadi. 5. Uporabo sadja. 6. Sušenje sadja in sušilnice.

Za ta izvrstni in podučljivi govor se predsednik v imenu društva g. Jurkoviču topla zahvaljuje.

Naslednja točka so bili predlogi. G. Mihael Vošnjak predlaga, da naj društvo jeseni napravi sadno razstavo in sicer v Sevnici; govornik svoj predlog vsestranski utrjuje in pričakuje od njegove izvršitve zdatne koristi sadjereji in njenemu napredku.

G. Iv. Boštjančič pozdravlja ta predlog in ga tudi podpira, vendar on nasvetuje, da naj se vzame namesto enega kraja trije, tako, da če bi se n. pr. v enem kraju pokazale kakšne ovire, se vsaj v drugem razstava izvršiti more. Ko je o tej zadevi tudi g. Fr. Lenček, veleposestnik z Blance, svoje mnenje izrazil ter nasvetoval razven Sevnice še Šmarije in kaki kraj blizu Maribora, se po g. Vošnjakovem posredovanju sklene tako, da naj bode v prvi vrsti Sevnica, nadaljša ukrenitev, ako bi tu ne bilo mogoče, se prepusti odboru.

G. Lenček priporoča, naj se društvo oziroma njegovi udje jeseni udeležé razstave v Gradci.

G. M. Vošnjak priporoča poduk po knjigah, ker se potovalnega učitelja nimamo. Iz tega namena se je on obrnil na celjskega poverjenika sv. Mohorjeve družbe profesorja g. Krušica s prošnjo, da naj bi on blagovolil pri Mohorjevi družbi posredovati in za ude našega društva knjig „Poboljšani sosedje ali sadjereja

v pogovorih“ in „Umni sadjerejec“ pridobiti brezplačno ali vsaj po znižanej ceni. Odgovor Mohorjeve družbe se glasi: „Umnega sadjereja od Kuralta imamo še več sto, 350 iztisov jih moremo prepustiti za polovico cene, torej po 20 kr. iztis.“

„Poboljšani sosedje“ od Tomšica je še okoli 150 iztisov, ki se pri naročilu „Umnega sadjereja darujejo... G. Vošnjak na to predlaga: Občni zbor naj sklene slav. Mohorjevo družbo prositi, da nam ona knjige podari ali vsaj ceno še zniža. Ko sta v tej zadevi govorila še g. Boštjančič in g. Lenček z Blance se predlog sprejme. —

Znano je, da je g. grof Attems o Tržaški razstavi pisal brošuro; v tej knjižici g. pisatelj omenja tudi našega društva, ter mu spodtika, da se društvo peča več s politiko, kakor se briga za jabolka in hruške. Ker je to grdo obrekovanje, bodi si da g. pisatelj nalašč zlobno poroča, bodi si da je slabo podučen o delovanju našega društva, predlaga g. M. Vošnjak: Občni zbor naj sklene od g. grofa Attemsa v odprtem pismu v kakem listu zahtevati, da naj svojo trditev dokaže. — Se sprejme.

Društveni ravnatelj g. dr. Ipavic se spominja umrlega dr. Hafnerja bivšega izvrstnega sadjereja, isto tako pred kratkim nas zapustivšega vlög. dekana Žuža — v slaven spomin njima zbor ustane. Ko predsednik pokaže še nekaj zlahtnih jabolk izvrstnih plemen, katero zadnje se je po dvorani kazalo, zborovanje zaključí. Društvu je pristopilo ta dan mnogo novih udov.

V. Jarc, tajnik.

Dopisi.

Iz Mariborske okolice. (Nemški „bauernverein“) dobite v mesto, na deželi ne more rasti. Slovenski kmetje ne maramo zanj. Pritepel se je iz Spielfelda. Botri so mu na Pesnici stotnik Simlinger, ki nima druga kaj delati, kakor svoj penzijon uživati; dalje Purgajev „Francel“ z Leitersberga, Roschgerr, Frantschagg iz Spielfelda in Appoth. Toti možakarji so hoteli slovenskim kmetom nemškega liberalizma in mrznje do mešnikov vcepiti. Hodili so večkrat v št. Ilj. Nihče se ni zmenil za nje. Bobnali so na Pesnici. Nihče ni prišel, kakor enkrat nekaj „kufrastih“ nemčurjev iz mesta in pa profesor Nagele. Ta človek je frančiškanom v Botzenu všel, kuto slekel, se oženil in je sedaj profesor še bolj pa šulvereinski glavač in takšen prijatelj Slovincem, da je v Kamei rekel, kako močno ga veseli, da zmiraj več slovenskih posestev prehaja v nemške roke. Tudi okrajni živinozdravnik Haage je prišel ter ponujal „pesji davek“. Pomagalo ni nič. Sedaj zabobnajo 20. aprila pri Wiesenthalerci v G. Kungoti. Prišli so: Ursig iz Rož-

paha, „Purgajev Francelj“, iz Svičine učitelj Majer, Kušter, Brezner, Menhart, Majer s Plača, od sv. Jurija Stina, Bračko, Kapel, Volmayer in 4 dedí iz Spielfelda pa exfrater Konrad Nagele in Hammer-Amboss-Schmiderer iz Maribora. Nagele se je tako napinjal, da mu je bržčas popek poknil, in kvasil, da so naši poslanci Poljakom 75 milijonom „šenkali“. To pa ni res. L. 1857 so cesar sami rekli, da se tisti denar, koji je država namesto kmetov doplačala v gališki fond za rešitev gruntov, naj ne tirja od ubogih kmetov. No, in sedaj tirjajo Poljaci, naj se tisti znesek celo zbrise, kar se pa še ni zgodilo. Za njim se je dal „Hammer-Amboss“ pokaditi z zahvalnico pa nihče ne ve povedati zakaj? Menda zato, ker še od Seidelna ni iztirjal tistih 4500 fl., katere je ta za „kreisamt“ dolžen? Hammer-Amboss je skušal potem naše poslance grizti, pa se je sam tako kisló držal, da še niti prav kavsniti ni mogel. Hvalil se baje tudi je, da je on bil za „šolske olajšave“ pa v državnem zboru tega ni nihče zapazil. Schmiderer se torej s tujim perjem šopiri in tako bo slabo kaj opravil pri volitvah s „freisinnige Kandidaten“. Nagele in Schmiderer sta govorila „deuč“ pa navzoči ju niso razumeli. Želimo torej njemu in Nagelu srečno pot s „bauervereinskím jajcem“ v Maribor. Simlinger in Francelj sta dolgo na njem sedela pa nič izvalila. Morebiti izvalita exfrater pa Hammer-Amboss velik „bauerverein“ mestnih „pavrov“. Če je pa žlaprtek, potem bodeta itak zastoj sedela. Slovenski kmetje nismo tako trepasti, da bi nas morali možakarji iz Spielfelda ali še celo iz mesta učiti. Najbolje storijo, če nas pri božjem miru pustijo. Kar je pa nekdo v novine pisaril, da je se vršilo vse sijajno pri Wiesthalerci, kder so fantje mirno kegljali, ko so Schmidererja kadili, to je nemško-liberalni „švindal“. N. in Sch. hočeta nam poslance biti? Nikdar ne! K.

Iz Luč v zgornji Savinjski dolini. (Uboj). Pol ure hoda od Luč na levem bregu Savinje, tik ceste proti Ljubnemu je krčmíca Antona Moličnika po domače Strugarja. Bil je oženjen, brez otrok; njegova žena je več let na protino bolana ležala, njena sestra jo je strogla. Čevljar K. Čuvan iz tuje občine, prenoči od 7.—8. aprila v prvi sobi; žena in njena sestra v drugi, a mož se poda k počitku v zgornjo sobo. Pozno v noč vstane Čuvan in začne stikati po denarjih. Sestra se vzbudi, ter hoče to zabraniti, ali hudobnež jo z nožem smrtno rani in naposled vrat skoro popolno prereže, da se mrtva zgrudi na tla. Na upitje pride mož, ali tudi njega divjaško zgrabi, neusmiljeno razmesari, da v krvi plavajoč izdihne. Žena v drugi sobi na postelji upije, prosi usmiljenja pa tudi reví ne prizanesé, zgrabi cepin, ter jo po glavi udari, da so se možgani

po postelji raztresli, za vselej je utihnila. Po dokončani moriji je po vseh sobah preobrnil, in kar je denarja našel, ga odnesel. Žalostno, da groza je bilo videti tri mrtve osebe v krvi; mož leži v hiši pred dvermi, njegova žena v drugi na postelji in njena sestra zraven nje na tleh, a vsi prav po divjaško razmesarjeni. Do zdaj še v našem, zavetnem kraju ni bilo kaj enakega slišati. Slovesen pogreb je bil 10. aprila t. l. Bila je zastopana skorej cela fara; č. g. župnik so imeli ganljiv nagovor, vendar so tolažili: prvič, da zločinec ni domačin, nego tujec. Drugič upati je, da so umorjeni bili na smrt pripravljeni; mož je svojo velikonočno dolžnost pred malo dnevi v farni cerkvi opravil; njegove žene v bolezní pa je bila največja tolažba molitev, kar rožni venec priča, ki je bil še pri zadnem zdihljeji okoli roke ovit. Njena sestra pa je delo usmiljenja s tem storila, ker je prišla bolnici streč in jo tolažit. Žalostni smo se ločili od gomile, želeč jim, naj bi v večni domovini veselo alelujo prepevali. Zločina so uže zaprli.

Iz Celjske okolice. Danes smo imeli sejo občinskega odbora. Če tudi nerad, moral nas je sklicati k seji naš nemški (?) oča župan. Izvolili smo odsek, ki ima pretresovati pritožbe, ki so se vložile zoper novi volitveni zapisnik. Teh pritožb po postavi vendar ne smeta rešiti Malle in Hofman sama, temveč sta morala pravico o tej stvari razsojevati, prepustiti poštenim možem, ktere so si izvolili odborniki iz svoje srede. Članovi tega „reklamacijskega odseka“, ki razločuje o tem, ali so pritožbe opravičene ali ne, so: Lipovšek, Šah, Žnidar Martin (Jakopič) in Šorn. Se vé, veliko napčnega se je zapisalo v novi volitveni zapisnik; treba bo marsiktero ime izbrisati, druga vnovič zapisati, zopet mnogo imen popraviti, ki so zapisana krivo; drugače bo pa zopet pri prihodnjih volitvah gospodaril po znanem čudnem načinu nemškutarski komisijon, kakor zadnjič, da mnogo posestnikov ni smelo voliti, ker so se krivo zapisala njihova imena v volitveni zapisnik. Radovedni smo tudi, ali se bo ta Malletov volitveni komisijon predrznil, očitvidno krivim pooblastilom priznati veljavo, kakor se je to godilo meseca decembra 1883. Ko bi bila takrat volitvena komisija ravnala po postavi in pravično, bi nam ne trebalo zdaj novih potov, novega vznemirjenja in novih sitnob; kajti po pravici bi bili že takrat naši možje imeli biti izvoljeni. Toda nič ne škodi: Zdaj hočemo pokazati našim nemškutarjem in liberalcem, da živimo po celjski okolici pošteni Slovenci.

Posestnik okoličan.

Iz Celja. (Zastran občinskih volitev v celjski okolici) se nam naznanja, kakšnih pripomočkov se nemškutarska stranka

poslužuje, naj Slovenske poštenjake zapelje v svoje zanjke. Nemškutarji se prilizujejo Slovincem, jih vabijo v znane šnopsarije v celjskem mestu, da bi jih vlovili v svoje mreže. Na čast našim možem bodi rečeno, da po tej poti jo bojo nemčurji slabo skupili. Posebno tistega malle-ga šnopsarja iz Hudinje, s mustačami okoli ušes, opominjamo, naj nam pri miru pusti naše može, drugače ga bomo prijeli pri njegovem pravem imenu. Da bi ti nemškutarjski šnopsarji preplašili naše ljudi, začeli so zopet trositi grde laži; med drugim trdijo, da je g. Jožef Levičnik, posestnik na Bregu zapustil slovenski tabor ter se pridružil nemškutarjem. To je gola laž. Odkar je g. Levičnik sprevidel nesramno obnašanje grdih nemškutarjskih liberalcev in spoznal poštene namene slovenske stranke, se je tudi popolnoma pridružil našim možem. Nemškutarjskim kolovodjem v Celji se se vé sline cedijo po tem razumnem možu, kaj radi bi ga rabili za svoje slabe namene; toda ne strahovanje Vahterčino, ki ga je že prav grdo opsovala, ne prilizovanje ga ne bo omajalo v njegovem obnašanju. Vsaj kot Slovenec dobro sprevidi, da na slovenski zemlji ima biti le Slovenec gospodar; to mu je pa tudi jasno kot beli dan, da za okolico bojo menda le boljše gospodarili domačini in okoličani, kakor pa nemškutarji in lažiliberalci iz celjskega mesta. Pametni okoličani se toraj ne bojo dali premotiti ne po šnopsu ne po lažeh, temveč bojo pokazali vsem takim sleparjem vrata.

Iz Črešnjevca. Na belo nedeljo je občinski zastop vrhloški javno sejo imel. Občinski pisar, črešjevski nadučitelj G. . . r, najboljši prijatelj slaboglasnega Sorschagga, s katerim sta noč in dan skupaj, začne zapisnik občinske seje, nemško spisan, brati in na slovensko prelagati. Vzdigne se tedaj eden občinskih svetovalec, ter reče g. G. . . rju: „Pa bi nam vendar zapisnike slovensko spisovali, da bi jih vsaj vsaki lahko razumel in se prepričal, da je vse v redu.“ Te besede pa našega, drugače jako prijaznega občinskega pisarja g. G. . . rja tako razjezijo, da nam v sveti jezi svoje pravo „lisjakovo“ lice pokaže ter nad govornikom zakriči: „Ja, Vi „Slov. Gospodarja“ berete in mu vse verujete; kar v „Slov. Gospodarji“ stoji je vse laž, „Slov. Gosp.“ same laži piše.“ (To je nesramno klafanje. Je li tudi laž, da je nbogi Kresnik po krivici v ječi bil, je li laž, da je Sorschagg cesarja ljubeznjivega psoval in obsojen bil. Sicer pa ako ščenetu na rep stopiš, začvili. Uredništvo.) Ko mu govornik pritrdi, da res „Slov. Gosp.“ vedno in vestno bere — vendar bolj kakor g. G. . . r, on „Lisjaka“ bolj bere in mu veruje — in mu vse veruje, ker do zdaj še „Slov. Gosp.“ ni mogel na laži zaslediti, razjezi se še g. G. . . r bolj, in se hu-

duje, da slovenščino ljubi, pa „Slov. Gosp.“ bere. Je li to spodobno, da se g. nadučitelj in obč. pisar v javni občinski seji v izvrstni in pošteno slovenski list zaletava in ga obrekuje? Se li z javno službo g. nadučitelja vjema, da slovenski list, ki ga tukaj skoraj vsi beremo in visoko cenimo, na laži stavi, ter tako med nami mir kali? Glejte taki so krivi preroki! Za prijaznim obličjem je „Lisjak“ skrit. Vsaki pa bode pritrdil, da kdor tako naš list „Slov. Gospodarja“ sovraži in zaničevanje do njega širi, on tudi nas, jegove čitatelje zaničuje, on Slovence zaničuje, od katerih in pri katerih živi. Varujmo se takih krivih prerokov in ne poslušajmo njihovih slabih naukov. Pustimo g. G. . . rja, Sorschagga pa jhovega „Lisjaka“ na stran, naj se imajo, dobro jim stori! Svoji k svojim! Saj imamo tudi take poštene prave slovenske može, ki tudi „Slov. Gosp.“ berejo in na nja verujejo. Prihodnjic pa še kaj več od nas. Trnovce, občina Vrhloga, fara Črešnjevce, dne 20. aprila 1884. Franc Papež, kmet in občinski svetovalec.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Cesar mudi se na Dunaji, cesarica v Heidelbergu na Nemškem, cesarjevič Rudolf pa je obiskal sultana, Cariograd, mesto Brusu v Aziji in se vrača sedaj nad Varno, Ruščuk, Bukurešt, Beligrad in Zemun domov. — Državni zbor začne jutri zopet zborovati. Ima se odločiti, bo li država severno železnico za 127 milijonov kupila, kakor mogli želimo, ali za 80 let zopet prepustila judu Rothschildu in njegovim drugom; ova železnica je s svojimi tarifami grozno nadlegovala ljudi in mnogo škodovala. Judi so pa se neznano bogatili z njo. — Mestno nemško prebivalstvo je grdo sprideno; ministri so Dunajčane hoteli rešiti pa tudi naše mesarje in živinorejce judovskih mešetarjev za vogersko živino. V zadregah osnujejo mešetarji v Požunu kljubujoč sejem živinski. Domoljubnost uže je velevala, ta sejem prezirati. Tega pa Dunajčan ne stori, velikoveč mesar Nagelschmidt gre v Požun in javno hvali ošabne Magjare, da so mešetarjem Judom pomogli ter prosil naj nas vselej proti našim ministrom podpirajo. Tako nesramno pljuva takšno mestno človeče v lastno skledo. — Nič manj nesramen je šulvereinski glavač dr. Weithof. Ta je šel naravnost v prajzovski Berlin k „allgemeiner deutscher Schulverein“ ter rekel, naj ono pri nas vse delo „posredno“ t. j. s pomočjo dunajskega šulvereina opravlja. To je očiten dokaz, da je naš šulverein veja prajzovskega in dela na povelje in s podporo inozemskega, tujega prajzovskega društva. Kakšni lažnjivci so torej naši štajerski šulvereinarji, ki to vpičo kmetov tajijo,